

Beckett, sárgarépa

Részlet egy készülő műből

1.

Berlinben aztán telefingotta az utcákat, mondta, napokig járkált le-fel, pedig az eső folyamatosan szitált, és amikor egy autóbusz haladt el mellette, nagyokat eresztett, a berlini buszok halkán zúgnak ugyan, de valamennyire mégis elfedték a hangokat, mondta, úgyhogy kezdetben kívárta, hogy mellé érjen egy autóbusz, és csak akkor fingott egyet-kettőt, nem is értette, hogy ennyi levegő hogyan halmozódhat fel benne, mondta, a hasa felpuffadt, apró szúrásokat érzett, de lehet, hogy ez is csak a benzin miatt volt, mondta, tönkretette a hasát a benzincsempészet, és már az is milyen bosszantó, hogy vannak egyáltalán államhatárok, mert milyen dolog az, hogy megy, megy az ember, és egyszer csak megállítják, és belenéznek a táskájába meg a gatyájába, ezt nem lehet megszokni, mondta, hiába lépte át naponta a szerb–magyar határt, a hasa minden alkalommal összeszűkül, pedig mindig, mindenhol betartott minden szabályt, mondta az ápolónak, de a szerb–magyar határon úgy bánnak az emberrel, mintha alkohol- és dohánycsempész volna, és neki később is, évek múlva, amikor már vonaton utazott, vagy stoppal, és nem üzemananyagot svercelt, hanem csak sima lapú füzeteket, mondta, akkor is összeszorult a határon a gyomra, és így lehet, hogy nem a benzin, hanem a határ tette tönkre a hasát, úgyhogy menjenek a picsába, akik a határokat kitalálták, mondta az ápolónak, aztán elhallgatott, maga elé nézett, és rövid szünetet tartott, majd azzal folytatta, hogy tulajdonképpen a fogát is ott hagyhatta volna, így tehát már az is csoda, hogy egyáltalán élve megúsza, és csak a belei mentek rá a dologra, azok viszont teljesen rámentek, mondta, úgyhogy Berlinben folyamatosan eregetnie kellett az utcákon, éppen ezért kezdte lassan megérteni a szerbeket, akik nem kedvelik a magyarokat, mondta, pedig azelőtt neki is normális, vagy majdnem normális volt a bélműködése, de a szerbek már akkor is érezték, hogy valami nincs vele rendben, mert a magyarokban, az albánokban, a bosnyákokban meg a cigányokban csakugyan lehet valami visz-

szataszító, mondta, és igen, most már látja, hogy igazuk volt, a magyarok és az albánok tényleg büdösebbek, mint a szerbek, de erre csak Berlinben jött rá, ahol megállás nélkül eregetett, mert telefingotta, telerotyogtatta egész Berlint, mondta, és már arra is gondolt, hogy esetleg csakugyan lehet valamilyen nemzeti jellege ennek, és hogy a magyarok, legalábbis a „határon túli magyarok”, az úgynevezett „vajdasági magyarok” többet finganak, mint az átlag, mondta, de mindegy, mert tulajdonképpen csak annyit akart ezzel az egészszel, hogy ami őt illeti, most már teljesen megérti a szerbeket, mondta, és rövid szünetet tartott, majd azzal folytatta, hogy Berlinben az eső folyamatosan szitált, de őt ez nem zavarta, késő estig rózta az utcákat, legfeljebb délben állt meg a töröknél, hogy bekapjon egy adag kebabot rizzsel, mondta az ápolónak, aki persze egy szót sem értett abból, amit ez a balfék összehordott, és különben is már régen kiment, úgyhogy megint egyedül volt a szobában, de azért csak mondta tovább, hogy persze egy-egy fingás után általában megkönnyebbült, igaz, csak néhány percre, mert a hasa aztán megint dagadni, feszülni, puffadni kezdett, és akár akarta, akár nem, megint ki kellett engednie, és még az volt a jobbik eset, ha sikerült kiengednie, mert ha a szél bent rekedt, a hasa előbb-utóbb szúrni, hasogatni kezdett, és ez addig fokozódott, míg végül olyan volt, mintha késeket forgattak volna lassan, és akkor nem maradt más hátra, mint hogy visszamenjen a színésznő lakásába, lefeküdjön a földre, és erre-arra forgolódjon a csupasz parketten, mondta, miközben felfoghatatlan volt, hogy mégis hogyan férhet el ennyi levegő a beleiben, és akkor már nem nagyon foglalkozott azzal, hogy megmozdult-e a föld vagy sem, mert csak a beleit feszítő szélről akart megszabadulni, úgyhogy a színésznő szétdobált holmijai között forgolódott a földön, mondta az ápolónak, és próbált valahogy megkönnyebbülni, de a sok járkálástól a talpa is fájt, ott, közepén, mutatta, a nagylábujj és a sarok között, igen, az a boltozat, mondta, lehet, hogy bokasüllyedése van, vagy kezdődő lúdtalpa, esetleg már nem is kezdődő, hanem egy rendesen kifejlődött, kurva lúdtalp, mondta, úgyhogy esténként, amikor a lakásba visszatért, a tévé elé ült, és csak nyomogatta, masszírozta a talpát, mondta, de az álom gyorsan elnyomta, valósággal álomba zuhant, mint ahogy a kivágott fa dől el, mondta, és csak valamikor hajnal-tájt vonszolta át magát a fotelból az ágyra, reggel pedig, miután nehezen felkelt, kibotorkált a konyhába, és főzött magának egy kávé, rendeset, nem cikóriát, és ettől úgy-ahogy sikerült észhez térnie, mondta, de akkor már öltözött is, hogy mielőbb induljon, mintha időre menne, vagy mintha előírt távot kellene teljesítenie, mondta, a kávéról persze megéhezett, úgyhogy a sarkon vett egy sonkás kiflit a péknél, és csak úgy, menet közben, papírból falta fel, megállás nélkül járta az utcákat, mintha valamit keresne, vagy mintha fizetnének érte, ráadásul nem is keveset, mondta, de neki csak

a Luftbrücke-terv járt a fejében, vagyis, hogy valami majdcsak lesz ezzel a tervvel, végső soron az is elképzelhető, hogy a légifolyosót hamarosan újra beindítják, és akkor könnyen eljuthat még Amerikába, szóval, mondta, semmi nincs veszve, legalábbis egyelőre, mert szépen összeállt már a fejében minden, és a dolgok mindeddig szinte maguktól mentek, Berlinbe eljutni például sokkal könnyebb volt, mint azt valaha is képzelte, a benzinkúton nap mint nap sok berlini kocsival találkozott, nagy B betű volt a rendszámablájukon, és az utazótáska akkor már mindennap nála volt, megpakolva alsónadrágokkal és alsóingekkel, de nem akart elkapkodni semmit, józanul várta a megfelelő pillanatot, ahogy a sűrű vadász a szerb falu határában, mondta, őszintén szólva persze, szívesebben utazott volna szerbekkel mint törökkel, mondta az ápolónak, nem mintha bármi baja lenne a törökkel, mert nem, nincs velük az ég adta világon semmi baja, egyszerűen csak a szerbek kocsijában több volt a hely, a törökök minden zugot telepakoltak, mondta, végül aztán mégis egy törökkel jött Berlinbe, ez ugyanis, kivételesen, egymaga utazott egy öreg Mercedesszel, ugyanolyannal, mint amilyenel ő a benzint svercelte régen, és ezt jó jelnek vette, úgyszólván miután teletankolta a tartályt, megkérdezte a töröktől, hogy volna-e számára egy hely Berlinig, de a török először nem értette, mit akar, „Was?“, kérdezett vissza, és ő megint elmondta, ugyanolyan tökéletesen, hogy: „Ist das ein Platz für mich in Berlin?“, közben pedig felváltva muto-gatott magára meg az üres ülésre, és akkor a török végre megértette, de azt hitte, hogy viccel, és jót nevetett, ő azonban komoly maradt, és elismételte, hogy „ein Platz“ és „für mich“ és „in Berlin“, mondta, végül a török felfogta, hogy nem viccel, tényleg Berlinbe akar menni vele, és akkor bólogatni kezdett, „Ja ja“, mondta, „kein Problem“, talán mert neki is jól jött, hogy nem kell egyedül lennie, és lesz kivel beszélgetni útközben, amiben persze tévedett, mert nemigen beszélgettek, a török persze mondta a magáét, és ő kezdetben oda is figyelt, de aztán látta, hogy elég csak időnként helyeselnie, hogy „Ja, ja“, és a török elégedetten mondja tovább, szóval, nagyjából így zajlott köztük a beszélgetés, a török csak beszélt és beszélt, de valami beszédhibája is volt, mert közben a nyelve, akár egy olajozott kis dugattyú, ki-be járt fürgén az ajkai között, ami nem volt valami megnyerő persze, és az is megfordult a fejében, hogy mi van, ha ez egy seggtúró, egy „péder“, egy török kis pederaszt, és lehet, hogy csak ezért dobódott fel, amikor bekérte magát a kocsijába, de mindegy, mondta az ápolónak, neki tulajdonképpen nincs baja a péderekkel, mindaddig, amíg békén hagyják, mondta, és a szerb–magyar határon pár óra alatt átjutottak, aztán még annyi se kellett, hogy átszeljék Magyarországot, furcsa ország, mondta, két óra alatt át lehet autózni rajta, és már valahol Szlovákiában jártak, mondta, amikor a török megállt egy benzinkúton, hogy tankoljon és hu-

gyozzon, és igazából neki is kellett volna, de nagyon, mégis, amikor a török odafordult hozzá, és azt kérdezte, hogy kell-e vécéznie, inkább azt válaszolta, hogy „Nein, nein, dehogy”, mert még csak az hiányzik, gondolta, hogy kikezdjen vele ez a buzi a szlovák vécében, és inkább visszatartotta, persze rögtön kiderült, hogy teljesen félreértette a helyzetet, a török csak azért kérdezte, hogy kell-e vécéznie, mert nem akarta, hogy együtt menjenek, jobb ugyanis, magyarázta, ha egyikük ott marad és vigyáz a kocsira, amíg a másik vizel, de akkor már késő volt, mondta, hogy helyesbítsen, mert hülyén jött volna ki, ha azt mondja, hogy bocsánat, rosszul érezte, mégiscsak kellene hugyoznia, mondta, úgyhogy most már vissza kellett tartania, ami kezdetben elég kínos volt, úgy érezte, mintha egyre jobban elnehezült volna a húgyhólyagja, de később mégis megfedkezett róla, legalábbis arra a rövid időre, amíg végiggurultak Szlovákián, furcsa ország, gondolta, egy óra alatt át lehet autózni rajta, mondta, és már valahol Csehországban jártak, amikor a húgyhólyagja megint szűrni kezdett, és akkor úgy érezte, hogy na, most aztán rögtön behugyozik, ha nem állnak meg, Brnót már elhagyták és Prága felé zötykölődtek a szirszar cseh autópályán, amely annyira rázott, hogy nemcsak pisálnia, hanem eregetnie is kellett, igen, mondta, szóval a cseh autópálya kezdte kirázni belőle a szelet, a csehek azzal a vacak autópályájukkal alaposan megfingatták, mondta az ápolónak, és ez a kényeseres eregetés aztán a berlini utcákon már hangos rotyogtatással nőtte ki magát, de a kocsiban, úton Berlin felé, még szép halkán bele tudta engedni az autóülésbe, és amikor valahol Prága közelében újra megálltak tankolni, meg se várta, hogy a török bármit kérdezzen, hanem máris nyitotta ki az ajtót, és igyekezett is kifelé szaporán, és a töröknek csak annyit szólt még hátra magyarul, hogy „mindjárt behugyozok bazmeg”, de aztán hiába akart iparkodni, mert már annyira kellett vizelnie, hogy csak kacszva tudott lépkedni, és mire a mobil vécéhez ért, néhány csepp a gatyába is beleszaladt, viszont az átforrósodott *Töi Töi*-ban egy istenért nem akart megindulni, lehet, hogy azért, mert órákon át visszatartotta, mondta, úgyhogy csak állt ott abban a Prága közeli, füledt húgyszagban, közben izzadságcseppek gurultak végig a hátán, de mindössze egy szakadozó, vékony cérnaszálat sikerült produkálnia, úgyhogy leült végül az összehugyozott ülőkére, és mint valami morzejeleket, úgy engedte ki, szaggatottan, de ezek csak apró, kicsi kellemetlenségek voltak, és ha ezektől eltekintünk, akkor azt kell mondania, hogy alapján véve jól utazott, és soha nem gondolta volna, hogy ennyire egyszerű az egész: az ember reggel beül egy kocsiba, este pedig Berlinben kiszáll, mondta, igaz, valamennyi szerencse is kellett hozzá, mondta, legalábbis annyi, hogy sikerült szereznie egy átmenetileg üres lakást, de a dolgok néha maguktól összeállnak, mondta az ápolónak, aki most épp benyitott a

szobába, és a szekrénykére rakott egy fehér bögrét, aztán kiment, ő pedig csak folytatta, hogy jók ezek a szirupok, de igazság szerint kezd már éhes lenni, úgyhogy legközelebb, ha lehet, hozzon neki egy szalámis szendvicset, vagy még jobb lenne egy túrós burek, tegnap vagy tegnapelőtt evett utoljára, egy sonkás kiflit vett a sarki péknél, és menet közben, papírból ette meg, ahogy a burekot eszik otthon, Szerbiában, mondta, a burek nem is jó máshogy, csak a csomagolópapírjából fogyasztva, de az amerikaiak is így eszik a hamburgert, mondta, és itt rövid szünetet tartott, majd azzal folytatta, hogy tulajdonképpen lehet, hogy nem is a *Manhattan* plakátjával kezdődött, hanem a rövid ujjú teniszpólóval, amely Lincoln elnök fejét ábrázolta, Amerikából kapta valakitől, mondta, és többször is rányomtaták, erre-arra fordítva, Lincoln elnök fejét meg az amerikai zászlót erre a pólóra, az elnök fejét ökolnyi, a zászlót tenyérszerű nagyságban, mondta, de a póló ujjára meg a gallérjára is jutott belőlük egy-egy, és tele volt ez a póló ezüstfehér csillagokkal, mondta az ápolónak, úgyhogy könnyen lehet, hogy nem a *Manhattan* plakátjával, hanem ezzel a teniszpólóval kezdődött, kár, hogy ez nem jutott eszébe még indulás előtt, mert akkor elhozhatta volna magával az amerikai pólót, persze, ki hitte volna, hogy tényleg eljut Berlinbe, azelőtt elég volt csak rágondolnia Bécsre vagy Berlinre, és rögtön szédülni kezdett, mondta, mert Szerbiát becsukták, mint egy csődbe jutott vállalkozást, és nem gondolta volna, hogy valaha is kijut még onnan, és hogy reggel beül egy török Mercedesbe, este pedig a Martin Luther Strassén kiszáll.

2.

De egy ideje már Pestre is stoppal járt, a benzinkúton könnyen szerzett fuvert, visszafelé meg kibuszozott az autópálya melletti Tescóhoz, és ott előbb-utóbb mindig talált szerbiai kocsikat, mondta, és akkor már csak meg kellett várnia, hogy kijöjjenek a Tescóból, mert ha az első nem, a második vagy a harmadik kocsi egész biztosan felvették, a szerbek szíve nagy szív, mondta, a szerbek az utolsó falatjukat is megosztanák az emberrel, mondta az ápolónak, ez az igazság, de mindegy, nem erről akart beszélni, hanem arról, hogy ezeken a pesti kirándulásokon általában csak füzeteket vett, vagy egy-két csomag gatyát esetleg, de gatyát csak akkor, ha le voltak árazva, és Pesten valamiért mindig a kék gatyák voltak leárazva, hamarosan tehát kékre cserélődött a teljes gatyakészlete, mondta, amiben az egyedüli szívás az volt, hogy a kék gatyához nem húzhatott fehér alsóinget, képtelen volt ugyanis elviselni, mondta, hogy kék gatyá és fehér alsóing, azaz fehér „majica” legyen rajta, szóval, a majicákat is le kellett volna cserélnie kékre, de a kék majicák soha nem voltak leárazva, mondta, és ő persze bedőlt ennek az üzletpolitikának, sőt, a kék gatyákhoz meg a kék

majicákhoz végül az összes zokniját is le akarta cserélni kékre, mert hogy nézne ki, mondta, ha kék gatyához és kék majicához fehér zoknit húzna, előbb tehát a füzetek, később a füzetek meg a gatyák, végül a füzetek, a gatyák, a zoknik meg a majicák miatt utazott Pestre, mondta az ápolónak, és odafelé könnyen talált fuvart, a benzinkúton mindig akadt, aki felvette, és visszafelé is mindig megoldotta a Tesco parkolójában, mondta, otthon aztán megkezdte a füzeteket, de csak félig írta őket, és aztán kidobta, az is előfordult, hogy csak az első oldalra jegyzett fel egy-két szót, mondta, és kidobta, egymás után dobta ki a pesti füzeteket, mintha ez valamiféle negatív Proust-hódolat lett volna, mondta az ápolónak, és Proustról jutnak eszébe az orgonabokrok, a szerb faluban rengeteg orgonabokor volt, fehérek és lilák, és egy sarki ház udvarában adta le a benzint, egy csövön keresztül szívták ki a Mercedesből, és műanyag kannákba töltötték, majd miután megkapta a pénzt, indult is egy újabb fordulóra, így ment ez, legalábbis az elején, mert a határ magyar oldalán később elkezdtek felírni a rendszámokat, és attól kezdve csak egyet tudott fordulni naponta, mondta, hamarosan pedig őt is beszervezte a szerb–magyar benzinmaffia, de akkor még, azon a május elsején, amikor Senna balesetet szenvedett az imolai pályán, nem a maffiának dolgozott, és ahogy közeledett a faluhoz a földúton, a felhőknek olyan színe volt, mint a levesben főtt zúzának, mondta, távolabb a felhők mögül előtört a nap, és az a sűrű vadász mintha valamire várt volna az út szélén, mondta, és neki akkor a szarvasvadász jutott az eszébe, jobban mondva Robert de Niro a *Szarvasvadász* egyik utolsó jelenetében, amikor arról van szó, hogy a szarvast egyetlen golyóval kell leteríteni, egyetlen jól célzott lövéssel, mondta, majd hozzátette, hogy ebből a szirupból viszont már tényleg nem kér többet, és ha lehet, inkább egy húsos burekot hozzanak, vagy legalább a sarki péktől egy sonkás szendvicset, mondta, és különben van egy festő barátja, talán már beszélt róla, de mindegy, csak most eszébe jutott, hogy ez a festő a háború alatt vegetáriánus lett, azelőtt is vézna volt, mondhatni, pálcikaszerű, de miután leszokott a húsról, az állán meredező kecskeszakáll vékony vesszőihez idomult, mondta az ápolónak, reggelire csak lenmagot, tökmagot, napraforgót evett, ebédre pedig egy túrós burekot, mondta, és este már csak vizet vagy teákat ivott, mentát, köményt, kamillát, úgyhogy egyre elvontabbá, egyre vázaltszerűbbé vált, de félre ne értse, ez a barátja nem művész volt, hanem szobafestő, és amikor elhatározta, hogy vegetáriánus lesz, hülyének nézték, Szerbiában a kukoricapelyhet is pirított szalonnával eszik, mondta, a burekot pedig nem olajban, hanem zsírban sütik, disznózsírral mázolják át a tepsit és a leveles tészta, mondta, ettől ragyog olyan szép fényesen a burek, erről a szobafestő megfeledkezett, mondta az ápolónak, aki ismét

benyitott a szobába, de nem hozott se burekot, se sonkás kiflit, se egy kurva lekváros kenyeret, hanem csak az ablakot nyitotta ki, és utána megint kiment, ő meg azzal folytatta, hogy a végén már tele volt a töke az egésszel, becketti értelemben, tette hozzá, és a sárgaréparól kezdett beszélni meg a burekról, vagyis arról, hogy szereti ő a burekot, csak hát mindig megüli a gyomrát, úgyhogy a burek után mindig elrág egy sárgarépát, mondta az ápolónak, mint ahogy Beckett, aki a földről szedte föl az uzsonnáját, minden reggel a párizsi piacokon kószált, és az asztalokról legurult zöldségek közt válogatott, mondta, majd fogta a bögrét, ivott egy kortyot, és rövid szünet után azzal folytatta, hogy különben az utóbbi időben már leszokott róla, nem vett több füzetet, se feketét, se bordót, se kéket, mondta, és már csak egy fehérre lenne szüksége, egy sima lapú, közepes, vagy inkább nagy fehér füzetre, mondta az ápolónak, de Pesten csak ízléstelen fotóalbumokat árulnak fehér borítóval, mondta, és amikor nemrég szerb autókra vadászott a Tesco parkolójában, hogy hazavigyék, egyszer csak beugrott neki, hogy Amerika, mondta, vagyis rájött, hogy ha fehér füzetet akar, akkor nincs más megoldás, mint Amerika, mondta az ápolónak, ami elsőre persze nevetségesnek tűnhet, de gondoljon csak Robert de Niróra, és arra, hogy a szarvast egyetlen lövéssel kell leteríteni, mondta, mert ő már rájött, tette hozzá, lejjebb engedve a hangját, hogy a szerb gyűjtőtáborokat is ugyanígy, egyetlen mondattal, egyetlen jól irányzott tőmondattal kell szíven találni, nem ilyen nyúlós takonnyal.

3.

Most viszont, ha lehet, kérne egy sárgarépát, valamiért megint ég a gyomra, és gyomorégésre nincs jobb a nyers répánál, mondta, de az ápoló megint csak egy bögre szirupot hozott, a szekrénykére tette és kiment, neki pedig csak ezután jutott eszébe, hogy „Karotte”, hát persze, azt kellett volna mondania, hogy „bitte eine junge Karotte”, de mindegy, ha majd visszajön, hogy az ablakot becsukja, kérni fog tőle egy „junge Karotte”-t, mondta, és egy rövid sóhajtás után azzal folytatta, hogy hiába stoppolt Pestre többször az elmúlt hetekben, fehér füzetet sehol nem talált, és legutóbb, amikor a Tesco parkolójában szerb kocsikat keresett, újra eszébe jutott a szürke vadász, mondta, akit a határ közelében látott, még a háborúk kezdetén, mondta, a felhők alól kibuggyantak a nap utolsó sugarai, és mérget lehetett volna venni rá, hogy a szürke vadász is csupán egyetlen történyt helyezett a fegyverébe, így várta az áldozatát, mondta, szóval, ez jutott eszébe a Tesco előtti parkolóban, és ekkor ugrott be neki, hogy ha fehér füzetet akar, akkor nincs más megoldás, mint hogy irány Amerika, a *Szarvasvadászban* is arról van szó, hogy a szarvast egyetlen lövéssel kell

leteríteni, mondta, de a filmben aztán az utolsó pillanatban Robert de Niro mégse húzza meg a ravaszt, nem lövi agyon a szarvast, erre azonban a Tesco parkolójában nem gondolt, mondta, csak most jut eszébe, amikor kezd megkérdőjeleződni a Luftbrücke-terv, pedig nem tudja elképzelni, hogy mással utazzon, mint amerikai repülőgéppel, pedig el kell jutnia Amerikába, ha meg akar szabadulni ezektől a csontoktól, mondta, Európában bárhova menne, csak még jobban szúrnák, hasogatnák, döfködnék, mondta, Európa mindig ugyanoda lyukad ki, ugyanazokhoz a lecsupasztított csontokhoz, úgylátszóan Európának, legalábbis szerinte, befellegzett, Európának, hogy úgy mondja, végleg lőttek, mert Európát többszörösen kicsontozták és a kutyáknak dobták, ezért gondolta a Tesco parkolójában, hogy Amerika az utolsó esély, de amióta a Luftbrücke-terv kútba esett, vagy legalábbis erősen kérdésessé vált, valami más módot kell találnia, hogy feljusson egy katonai repülőgépre, mert csak egy amerikai katonai teherszállítóval viheti el a csontokat innen, Európa szívéből, úgylátszóan, ha csak egy mód van rá, arra szeretné kérni, mondta az ápolónak, hogy hozza őt össze mielőbb az amerikaiakkal, „Herr Doktor, bitte sehr, die Amerikaner”, mondta, mert ha megtudják, hogy miről van szó, az amerikaiak biztosan segíteni fognak, a szerb gyűjtőtáborokat is az amerikaiak számolták fel, nem az európaiak, mondta, persze, az ápoló egy szót sem értett abból, amit itt összehordott, és különben is, már percekkel korábban kiment, az ablakot viszont nyitva hagyta, és akkor az is lehet, gondolta, hogy ez egy jel, egy intés, hogy keljen már fel, határozott mozdulattal lerántotta magáról a paplant, és ugyanezzel a lendülettel felült az ágyon, de megszedült kissé, ami persze természetes, gondolta, napok óta nem mozgott, csak egyik oldaláról a másikra fordult, szóval csak lassan, gondolta, nyugodtan, nem kell semmit elkapkodni, nem kell rohanni, lelógatta az ágyról a lábát, erre-arra tapogatózott vele, hátha talál egy papucsot, vagy valamit, de az ágy mellé semmi nem volt odakészítve, mezítláb indult el, de két-három lépés után megtorpant, egy kicsit meggörnyedt, és egy nagyot eresztett, napok óta nem fingott, úgylátszóan érthető, gondolta, ha ez most jó hosszúra és hangosra sikeredett, az ablakhoz ment, kitérte, kinézett rajta, nézte az ablak előtti fákat, és távolabb, a fákon túl a tetőket, és a felhők járta, szürkés-kék berlini eget, amelyet itt-ott halványabb lila festett meg, és ahogy a fákat, a tetőket és az eget nézte, majdnem bepisált, de nem örömeiben, hanem mert amióta behozták, nem mozgott, nem fingott, nem hugyozott és nem kakált, miközben persze lehetetlen, hogy ne hugyozott volna valamikor, napokig hugyozás nélkül, ez szinte kizárt, mondta, szarás nélkül még megvan az ember, de hugyozás nélkül, ez eléggé valószínűtlen, mondta, és akkor az is lehet, hogy éjszaka, álmában csapolták le ezek a fritzek, gondolta, és

rőffentésszerű hangon felnevetett, baromság, mi a fenéért katéterezték volna meg, a nevetéstől azonban csak még erősebben érezte, hogy mindjárt szétduzzan a húgyhólyagja, elfordult az ablaktól, a hasát fogva óvatosan előrehajolt, és benézett az ágy alá, ahol az ágytálnak kellett volna lennie, hunyorított, közelebb csoszogott, de akárhogy nézte, nem látott ágytálat, végül bosszankodva jegyezte meg, hogy ebben a szobában egy kurva ágytálra emlékeztető lófasz sincsen, márpedig neki, ha a fene fenét eszik is, gondolta, valahova most már hugyoznia kell, megfordult, és az ablakra nézett, a lengedező lombokra az ablakon túl, majd megint visszafordult, és a bögrét kereste az ágy melletti szekrénykén, végül azonban elhessentette mind a két ötletet, mert hogy nézne ki mégis, ha balkáni paraszt módjára kihugyozna az ablakon, vagy ha a bögrébe pisálna, és különben is, hús ilyen bögre se lenne most elég, úgyhogy akkor inkább valamelyik sarokba csapol, abból nem lehet baj, gyorsan felszárad, vagy az ápoló majd felmosa, ha jön, hogy az ablakot becsukja, mit csináljon, ha ekkora tökféjek ezek a fritzek, hogy itt tartják napokig ebben a nyavalyás szobában, és nem hagynak neki egy ágytálat se, gondolta, de tulajdonképpen ki is mehetne, valahol a folyosón kell lennie egy vécének, mekkora ökö, hogy nem ezzel kezdte, és valószínűleg ezért nincs ágytál se odakészítve, gondolta, az ajtóhoz ment, lenyomta a kilincset, és kidugta a fejét.

4.

Mindkét irányban végigment a folyosón, mondta, de csak ugyanazokat a fehér szobaajtókat találta. Pedig lennie kell valahol egy vécének is, gondolta, ennyire hülyék nem lehetnek, hogy nincs egy szaros vécéjük se ezeknek a nyomorult fritzeknek. Végül a folyosó túlsó végén, a lifttel szemben észrevett egy nyitott ajtót, ujjával meglökte, benézett. Sajnos nem vécé volt, hanem valami tárolóféle, a falra erősített polcokon tisztítószerek, vegyszerek dobozai, törülközők, a sarokban felmosók, mellettük egy vödör. Besurrant az ajtón, egyenesen a vödörhöz ment, a gyűrt nadrágot lejjebb tolt, és bő sugárral hugyozni kezdett, bele a vödörbe, mondta. Egyenesen a közepébe.

5.

Aztán a lifttel a tetőig ment – legalábbis azt hiszi, hogy a tetőig, mondta, ki akart nézni, báméskodni egy kicsit, körbetekinteni a tetőteraszról, persze senki nem mondta, hogy az épület tetején tetőterasz van, de mindegy, a tetőről akkor is meglátja talán az Alexanderplatz tévétornyát, gondolta, úgyhogy a legfelső gombot nyomta meg, de a lift csupán két-három emele-

tet ment felfelé és megállt, más nem történt, a lift csak állt, és az ajtó nem nyílt ki, még egyszer megnyomta a legfelső gombot, de hiába, úgyhogy arra gondolt, mégiscsak jobb volna visszamenni a szobába, mert mi lesz, ha az ápoló újra benyit közben, és nem találja őt az ágyban, a németekkel jobb, ha nem húzzuk ki a gyufát, mondta, úgyhogy gyerünk szépen vissza az ágyunkba, gondolta, csakhogy amikor meg akarta nyomni a gombot, fogalma se volt, hogy melyiket kellene megnyomnia, nem tudta, melyik emeletről indult, és a hasában most megint valami erős csikarást érzett, majd egy nagyot fíngott, mire valami keményebb is megmozdult benne, ami érthető persze, gondolta, hiszen napok óta nem végézett, mondta, szóval, mielőbb vissza kellett volna jutni abba a tárolóba, hogy jobb híján a vödörbe végezze el a szükségét, de fogalma se volt, hogy akkor most melyik gombot nyomja meg, felülről a másodikat vagy a harmadikat, mondta a klosárnak, úgyhogy majdnem úgy járt megint, mint évekkorábban, még a háború előtt, amikor kivezényelték őket egy úgynevezett „spontán mítingre”, sűrűn tartottak ilyeneket azokban az időkben, és a gyárakat meg az iskolákat rendszeresen kivezényelték ezekre az utcai nagygyűlésekre, igazgatói rendelettel, hogy végighallgassák a szónoklatokat a nagy szerb igazságról és a szerb megújulásról, persze nem nagyon figyeltek ezekre a szövegekre, jó volt, hogy nem kellett kémiaórán vagy biológiaórán vagy honvédelemórán lenni, többnyire a nőket nézték és poénkodtak, szóval, nagyszerűen érezték magukat, jól elvoltak, mondta, de nem erről akart beszélni, hanem arról, hogy az egyik ilyen tömegtüntetésen egyszer csak a közelébe került egy lány a másik osztályból, akit tulajdonképpen már régen kiszemelt magának, de nem tudta, hogyan közeledhetne hozzá, mondta, és akkor, egyszer csak, azon a mítingen szép lassan egymás mellé sodródtak, ráadásul a lány mosolygott is rá, ami egyfelől szép volt, másfelől meg kétségbeejtő, mondta, mert neki már egy ideje végéznie kellett, de nagyon, és ettől a lánytól most annyira izgatott lett, hogy egyfolytában csak eregetett, ami önmagában is kellemetlen, mondta a klosárnak a Skaltzer utca sarkán, el lehet képzelni, ugye: ott van mellettünk a legszebb lány, ránk néz és mosolyog, maga a főnyeremény, de akkor ránk jön a szarás, és alig tudjuk visszatartani, csak fíngunk és fíngunk egyfolytában, mint a bolond, nyomorult egy helyzet, mondta, valódi kutyaszorító, és mintha tűkkel szurkálnák közben a fejünket, nagy kibaszás, és annyira szorosan állnak körülöttünk, annyira összpreléselődnek, hogy moccanni sem tudunk, nemhogy végére menni, mondta, de még egy rágógumit se tudott volna előkotorni a zsebéből, ha esetleg bűdös lett volna a szája, persze lehet, hogy a szája is bűdös volt, tette hozzá, erre nem emlékszik, hanem csak arra, hogy már majdnem beszart, miközben egy fél lépést se tehetett

semerre, mert ha legalább a fák közé iszkolhatott volna, hogy a bokrok mellett leguggoljon, de nem, a kisujját sem mozdíthatta, szóval, mondta a klosárnak, nagyjából így kezdődött, ezekkel a mítingekkel, ezekkel az úgynevezett „spontán” tömegtüntetésekkel kezdődtek tulajdonképpen azok a mindent lecsupasztó, mindent csontokig fosztó évek, mondta, és ugyanilyen kutyaszorítóban érezte magát ma hajnalban, a liftben, amikor egyszer csak rájött a szükség, és fogalma se volt, hova menjen, vagy mihez kezdjen hirtelenjében, úgymint megint az átkozott fritzeket szidta, mert milyen kórház ez, a kurva életbe, ahol nem működik a lift, és ahol egy szaros vécé sincsen, de akkor már nem nagyon okoskodhatott tovább, tolni kellett lefelé a gyűrt kórházi pizsamát, és csak odaguggolt a lift egyik sarkába, mondta a klosárnak, aki a Skalitzer és a Lübbener utca sarkán aludt egy padon, szóval, letolta a pizsamagatyát, a sarokba guggolt, és nyomni se kellett, magától jött kifelé, mondta, de csonttá volt keményedve, hasogatta és szurkálta a hátsóját, mintha bicskát nyitottak volna ki benne, mondta, persze nem tartott sokáig, és azután megkönnyebbült, a liftben egy kicsit bűdös lett, de mindenért a németek a hibásak, miért nem hagytak ágytálat, vagy legalább egy nyavalyás vödröt a szobában, mondta, és akkor kezdte más fényben látni az egészet, mármint azt a hosszú combú, gesztenyeszőke hajú lányt azon a mítingen, mondta a klosárnak, mert korábban, ha erre gondolt, csak valami zavarral kevert szégyenfélét érzett, amiért a lány mellett nem heves erekciója, hanem gyötrő szarhatnékja támadt, ám egyszerűen nem tudott parancsolni a beleinek, és akkor a gatyája teleszaladt langyos maszlaggal, mondta, de nincs mit restellnie rajta, tette hozzá, mással is megesett már, és ki tudja, talán nem is annyira kudarcot vagy szégyent, sokkal inkább valami nagyon pozitívát jelent, hogy a nagy szerb nemzeti megújulásról szóló tömegtüntetésen spontán módon összeszarta magát, mondta, legalábbis ezt a következtetést vont le ma hajnalban a liftben, és miután elvégezte a dolgát, felállt, és mivel nem volt vécépapír, törlés helyett többször is jó erősen összehúzta a záróizmát, azután felvette a pizsamagatyát, és megnyomta a legalsó gombot a lift vezérlőfalán, hogy a portára menjen és megkérdezze, hol találja az ápolókat, beszélni akart ugyanis velük, hogy hangot adjon a leghatározottabb nemtetszésének, mert milyen dolog az, hogy az embernek a liftben kell vécéznie, mondta, és amíg a lift lefelé haladt, egyre világosabban látta, hogy azok a mindent lecsupasztó, mindent kicsontozó évek, amelyek ezekkel az úgynevezett spontán mítingekkel kezdődtek, nem értek véget azóta sem, és vélhetően soha nem is fejeződnek be, mondta – az ő számára legalábbis biztosan nem.